

Barekmor

«Πάσα ψυχή εξουσίαις υπερεχούσαις υποταστέσθω. Ου γαρ έστιν εξουσία ει μη υπό Θεού· αι δε ούσαι εξουσίαι υπό του Θεού τεταγμέναι εισίν» Προς Ρωμαίους ιγ' 1.

Η Αγγλική λέξη *politics* προέρχεται από την Ελληνική *πολιτικά*, κατά το πρότυπο των «Πολιτικών» του Αριστοτέλη, όπως ήταν ο τίτλος του βιβλίου του περί διοίκησης και πολιτευμάτων, ο οποίος μεταφράστηκε στα Αγγλικά στα μέσα του 15^{ου} αιώνα με το εκλατινισμένο "*Polettiques*". Έτσι, έγινε "politics" στα Μεσαιωνικά Αγγλικά γύρω στο 1520. Ο ενικός *politic* μαρτυρείται για πρώτη φορά στην Αγγλική γλώσσα το 1430 και προέρχεται από τη Μεσαιωνική Γαλλική λέξη *politique*, η οποία με τη σειρά της προέρχεται από το Λατινικό *politicus*, που είναι η εκλατινισμένη εκδοχή της Ελληνικής λέξης *πολιτικός*, η οποία σημαίνει, μεταξύ άλλων, "για τους πολίτες, ή αυτός που ανήκει στους πολίτες ή που σχετίζεται με τους πολίτες", "αυτός που ανήκει στην πολιτεία", η οποία με τη σειρά της προέρχεται από τη λέξη *πολίτης*, και αυτή από το *πόλις*.¹

Ανθρώπινη Πολιτεία

Είναι αδύνατον για έναν πιστό να είναι ταυτόχρονα καλός Χριστιανός και κακός πολίτης. Ως παιδιά του Θεού, η ευθύνη μας προς την ανθρώπινη πολιτεία είναι τριπλή

α) Οφείλουμε να αναγνωρίζουμε και να αποδεχόμαστε ότι οι εξουσίες ορίζονται από το Θεό

«Πάσα ψυχή εξουσίαις υπερεχούσαις υποταστέσθω. Ου γαρ έστιν εξουσία ει μη υπό Θεού» Προς Ρωμαίους ιγ' 1. Η αλήθεια αυτή ισχύει ακόμη και σε αθεϊστικές ανθρώπινες πολιτείες, εκτός, βεβαίως, και αν η νομοθεσία αντιβαίνει στις γραφές. Σε τέτοια περίπτωση, ο πιστός πρέπει να υπακούει στο Θεό και όχι στον άνθρωπο. Αι Πράξεις δ' 18-20 «Και καλέσαντες αυτούς παρήγγειλαν αυτοίς το καθόλου μη φθέγγεσθαι μηδέ διδάσκειν επί τω ονόματι του Ιησού. Ο δε Πέτρος και Ιωάννης αποκριθέντες προς αυτούς είπον· ει δίκαιον εστιν ενώπιον του Θεού υμών ακούειν μάλλον ή του Θεού, κρίνατε. Ου δυνάμεθα γαρ ημείς α είδομεν και ηκούσαμεν μη λαλείν.» Μάλιστα, όταν ο Απόστολος Παύλος έγραφε αυτά τα λόγια στην Προς Ρωμαίους ιγ' 1, στο θρόνο βρισκόταν ο κακός αυτοκράτωρ Νέρων.

1 Wikipedia, the free encyclopedia. 29 Αυγούστου 2013. < [http:// en.wikipedia.org/wiki.>](http://en.wikipedia.org/wiki.>)

β) Οφείλουμε να πληρώνουμε τους φόρους μας στην ανθρώπινη πολιτεία

Κατά Ματθαίον ιζ' 24-27 «Ελθόντων δε αυτών εις Καπερναούμ, προσήλθον οι τα δίδραχμα λαμβάνοντες τω Πέτρω και είπον· ο διδάσκαλος υμών ου τελεί τα δίδραχμα; Λέγει, ναι. Και ότε εισήλθεν εις την οικίαν, προέφθασεν αυτόν ο Ιησούς λέγων· τι σοι δοκεί, Σίμων; Οι βασιλείς της γης από τίνων λαμβάνουσι τέλη ή κήνσον; από των υιών αυτών ή από των αλλοτρίων; Λέγει αυτό ο Πέτρος· από των αλλοτρίων. Έφη αυτό ο Ιησούς· άραγε ελεύθεροί εισιν οι υιοί. Ίνα δε μη σκανδαλίσωμεν αυτούς, πορευθείς εις την θάλασσαν βάλε άγκιστρον και τον αναβάντα πρώτον ιχθύν άρον, και ανοίξεις το στόμα αυτού ευρήσεις στατήρα· εκείνον λαβώνδος αυτοίς αντί εμού και σου..»

Στην Προς Ρωμαίους ιγ' 6-7 διαβάζουμε «διά τούτο γαρ και φόρους τελείτε· λειτουργοί γαρ Θεού εισιν εις αυτό τούτο προσκαρτερούντες. Απόδοτε ουν πάσι τας οφειλάς, τω τον φόρον τον φόρον, τω το τέλος το τέλος, τω τον φόβον τον φόβον, τω την τιμήν την τιμήν.»

γ) Οφείλουμε να προσευχόμαστε για τους ηγέτες της ανθρώπινης πολιτείας

Προς Τιμόθεον Α' β' 1-3 «Παρακαλώ ουν πρώτον πάντων ποιείσθαι δεήσεις, προσευχάς, εντεύξεις, ευχαριστίας, υπέρ πάντων ανθρώπων, υπέρ βασιλέων και πάντων των εν υπεροχή όντων, ίνα ήρεμον και ησύχιον βίον διάγωμεν εν πάση ευσεβεία και σεμνότητι. Τούτο γαρ καλόν και απόδεκτον ενώπιον του σωτήρος ημών Θεού.»

Η Βιβλική Βάση για τους Χριστιανούς στην Πολιτική

- Γένεσις 9:1-7, η Διαθήκη του Θεού με το Νώε μετά τον κατακλυσμό για το πώς πρέπει να ζουν οι άνθρωποι επί της γης
- Στην Έξοδο 20, 21, 22 γίνεται λόγος για τις Δέκα Εντολές, τη Μεταχείριση των Δούλων, Διατάξεις για τις Πράξεις Βίας, την Ευθύνη των Ιδιοκτητών, Διατάξεις σχετικές με την Αποζημίωση, Διατάξεις για την Ηθική και τη Θρησκεία, τη Δικαιοσύνη και την Τιμιότητα
- Έξοδος 18:21 "Και συ σεαυτώ σκέψαι από παντός του λαού άνδρας δυνατούς, θεοσεβείς, άνδρας δικαίους, μισούντας υπερηφανίαν, και καταστήσεις επ' αυτόν χιλιάρχους και εκατοντάρχους και πεντηκοντάρχους και δεκαδάρχους.»

- Το Λευιτικόν 13, 20 αναφέρεται σε θέματα όπως οι διατάξεις περί δημόσιας υγείας και ομοφυλοφιλίας.
- Στο Δευτερονόμιον 17-28 δίνονται οδηγίες σχετικά με το Βασιλιά, την Αποφυγή της Ειδωλολατρίας, Σχετικά με τους Μάρτυρες, Σχετικά με τον Πόλεμο, Σχετικά με τους Άγνωστους Φονιάδες, Σχετικά με τις Γυναίκες Αιχμάλωτες Πολέμου, Σχετικά με την Κληρονομιά του Πρωτοτόκου, Σχετικά με τον Ανυπάκουο Γιο, Διατάξεις Σχετικά με την Αγνότητα, Διατάξεις Σχετικά με την Καθαρότητα του Στρατοπέδου, το Διαζύγιο και τον επόμενο Γάμο, το Καθήκον προς το Νεκρό Αδελφό
- Ψαλμός 74:7-8 «Ότι ούτε εξ εξόδων ούτε από δυσμών ούτε από ερήμων ορέων, ότι ο Θεός κριτής εστι, τούτον ταπεινοί και τούτον υψοί».
- Παροιμιαί 21:1 «Ωσπερ ορμή ύδατος, ούτως καρδιά βασιλέως εν χειρί Θεού».
- Το Κατά Ματθαίον κβ' 15-21 αναφέρεται στο Ερώτημα σχετικά με την Καταβολή Φόρων
- Προς Ρωμαίους ιγ' 2-6 “Ωστε ο αντιπασσόμενος τη εξουσία τη του Θεού διαταγή ανθέστηκεν· οι δε ανθεστηκότες εαυτοίς κρίμα λήψονται Διό ανάγκη υποτάσσεσθαι ου μόνον διά την οργήν, αλλά και διά την συνείδησιν».

Από την ως άνω ανάγνωση των γραφών, μπορούμε να αντιληφθούμε ότι ο κοινωνικός κόσμος δεν απέχει πολύ από τον πνευματικό κόσμο, και δεν υπάρχουν δύο κόσμοι. Ο κόσμος δημιουργήθηκε εκ του μηδενός και «είδεν ο Θεός ότι καλόν». Επομένως, δεν μπορεί ο Χριστιανός να φύγει ισχυριζόμενος ότι ο κόσμος δεν είναι για τον Χριστιανό.

«Πολιτική και Χριστιανική Πίστη»

Στο σύγχρονο κόσμο, η πολιτική και ο Χριστιανισμός μοιάζουν σαν να είναι διαφορετικά θέματα. Υπάρχει τεράστιο χάσμα μεταξύ πολιτείας και εκκλησίας. Εδώ υποβόσκει μια διχοτομική λογική. Ευαγγελισμός και πολιτισμός, υπερβατικότητα και εμμένεια, ευαγγέλιο και νόμος, θρησκεία και πολιτική φαίνεται να είναι πολύ διακριτές και μεμονωμένες οντότητες. Η νοοτροπία αυτή ελαχιστοποιεί τον τρόπο κατά τον οποίο λειτουργεί η χάρις του Θεού στον κοινωνικό και πολιτικό βίο και τον τρόπο κατά τον οποίο πρέπει το ευαγγέλιο να διαποτίζει τη

θεσμική όψη της ζωής του ανθρώπου, με αποτέλεσμα η καλοσύνη της βασιλείας του Θεού να απευθύνεται σε λίγους ενώ στην πραγματικότητα προορίζεται για όλους.

Είτε μας αρέσει είτε όχι, είμαστε μέρος της πολιτικής, και οι αποφάσεις της επηρεάζουν τις καθημερινές μας υποθέσεις χωρίς να μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτή την πραγματικότητα. Πρέπει, επομένως, να την υπερασπιζόμαστε, διότι η δικαιοσύνη είναι η αποστολή της πολιτείας και του Χριστιανισμού. Η ειρήνη για όλους είναι αποστολή και των δύο, άρα η αποστολή της πολιτείας και της εκκλησίας είναι κοινή. Και η κοινότητα είναι αυτή που δημιουργεί ενότητα, επομένως πρέπει να έχουμε ενότητα, διότι ενωμένοι στεκόμαστε όρθιοι ενώ διχασμένοι πέφτουμε. Δεν θα πρέπει να αναπτυσσόμαστε ως δύο οντότητες, ως πολιτειακή εξουσία και εκκλησιαστική εξουσία, διότι αυτό οδηγεί σε δύο πολιτικές καταστάσεις [όπως στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κατά το παρελθόν] που ενδέχεται να καταλήξουν σε πολέμους. Έτσι, «Καθήκον της εκκλησίας είναι να μετατρέψει τον κόσμο, μέσω της δύναμης του Αγίου Πνεύματος, στην πραγματικότητα της βασιλείας του Θεού, που σημαίνει τον ύστατο εξανθρωπισμό του κόσμου. Όλες οι πολιτικές ιδεολογίες και πράξεις οδηγούν σε αλλοτρίωση και ταλαιπωρία του ανθρώπου. Καθήκον της εκκλησίας είναι να αποκαλύψει τα δεινά και την αλλοτρίωση που έχουν προκαλέσει οι ιδεολογίες και ταυτοχρόνως να παροτρύνει τον κόσμο να τις ξεπεράσει προσφέροντας τον εαυτό της ως υπόδειγμα του πώς θα έπρεπε να είναι ο κόσμος στην πραγματική του φύση».²

Εάν οι Χριστιανοί δεν γίνουν η φωνή αυτών που δεν έχουν φωνή, η εκκλησία χάνει τον προφητικό της ρόλο. Η εκκλησία πρέπει να καθοδηγεί το ποίμνιό της να είναι γνήσιοι Χριστιανοί με τις πράξεις της και όχι μόνο με λόγια.

Οι κοινωνικές αξίες του Χριστιανισμού στο χώρο της πολιτικής

Οι Χριστιανοί επιτελούν πολύ σημαντικό ρόλο ή μπορούν να επιτελέσουν πολύ σημαντικό ρόλο στην πολιτική. Δεν πρέπει να απέχουν λέγοντας ότι η πολιτική είναι κάτι κακό. Μπορούν να βγουν και να επιδείξουν την ευθύνη της Χριστιανικής ηγεσίας.

1. Δημοκρατία: Για το λαό ασκούμενη από το λαό και πηγάζουσα από το λαό είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της δημοκρατίας, όπου ο λαός εκλέγει την κυβέρνησή του και ένας

² Emmanuel Clapsis, *Orthodoxy in conversation* (Γενεύη: εκδ. WCC, 2000) σ. 223.

άνθρωπος με Χριστιανική υπευθυνότητα μπορεί να εκτελέσει τα καθήκοντά του δίκαια, φοβούμενος το ζωντανό Θεό, διότι ‘αρχή σοφίας φόβος Κυρίου’.

2. Οικονομία του μάννα: Δίκαιη κατανομή των πόρων όπου έκαστος λαμβάνει ανάλογα με τις ανάγκες του και δεν υπάρχει εξουσία στα χέρια των ολίγων.
3. Έσχατοι και ελάχιστοι: Αυτή είναι μία από τις Χριστιανικές αρχές, αφού ο Ιησούς ήρθε για τους ελαχίστους, τους έσχατους και τους απολωλότες· είναι, λοιπόν, Χριστιανική αξία να μην παραμελούνται οι φτωχοί και να μην λησμονούνται οι αδύναμοι, ενώ την αμαρτία της παράλειψης υπενθυμίζει η παραβολή του πλουσίου και του Λαζάρου. Με το Χριστιανισμό, λοιπόν, η πολιτική εμπλουτίζεται με τη μέριμνα για τους ελαχίστους και τους απολωλότες.
4. Σήμερα: Το σήμερα είναι πολύ σημαντικό και όχι το αύριο, διότι το αύριο ίσως να μην έρθει ποτέ, γι’ αυτό ό,τι μπορούμε να κάνουμε σήμερα πρέπει να το κάνουμε σήμερα. Ο Ιησούς λέει στην παραβολή του άφρονος πλουσίου ο οποίος είπε στον εαυτό του ‘αναπαύου, ευφραίνου, έχω πολλούς καρπούς στην αποθήκη’ ‘τι θα κάνεις αν απόψε απαιτήσω τη ζωή σου;’ Άρα ο άνθρωπος πρέπει να εκτελεί τα καθημερινά του καθήκοντα.
5. Χριστιανική αποστολή: «Πνεύμα Κυρίου επ’ εμέ, ού είνεκεν έχρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με, ιάσασθαι τους συντετριμμένους την καρδίαν, κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν και τυφλοίς ανάβλεψιν, αποστείλαι τεθραυσμένους εν αφέσει, κηρύξαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν.»
6. Η υπερβολή είναι κακό: Όταν οι τελώνες πλησίασαν τον Ιωάννη το Βαπτιστή, εκείνος τους είπε «μηδέν πλέον παρά το διατεταγμένον υμίν πράσσετε.» (Κατά Λουκάν γ’ 13)
7. Έλεος: Προς Γαλάτας στ’ 1-5 «Αδελφοί, εάν και προληφθή άνθρωπος εν τινι παραπτώματι, υμείς οι πνευματικοί καταρτίζετε τον τοιούτον εν πνεύματι πραότητος, σκοπών σεαυτόν, μη και συ πειρασθής. Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε, και ούτως αναπληρώσατε τον νόμον του Χριστού. Ει γαρ δοκεί τις είναι τι μηδέν ων, εαυτόν φρεναπατά. Το δε έργον εαυτού δοκιμαζέτω έκαστος, και τότε εις εαυτόν μόνον το καύχημα έξει και ουκ εις τον έτερον. Έκαστος γαρ το ίδιον φορτίον βαστάσει». _

8. Φύλακας του νόμου του Θεού: «Και όταν καθίση επί της αρχής αυτού, και γράψει αυτό το δευτερονόμιον τούτον εις βιβλίον παρά των ιερέων των Λευιτών, και έσται μετ' αυτού, και αναγνώσεται εν αυτώ πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού, ίνα μάθη φοβείσθαι Κύριον τον Θεόν σου και φυλάσσεσθαι πάντας τας εντολάς ταύτας και τα δικαιώματα ταύτα ποιείν, ίνα μη υψωθή η καρδιά αυτού από των αδελφών αυτού, ίνα μη παραβή από των εντολών δεξιά ή αριστερά, όπως αν μακροχρονίση επί της αρχής αυτού, αυτός και οι υιοί αυτού εν τοις υιοίς Ισραήλ.» Δευτερονόμιον 17:18-20

Ο Χριστιανισμός είναι στην ουσία κοινωνική θρησκεία. Η Χριστιανική λατρεία είναι και συλλογική λατρεία, *'publica et communis oration'* στη φράση του Αγίου Κυπριανού. Οικοδόμηση εκκλησίας, επομένως, σημαίνει οικοδόμηση μίας νέας κοινωνίας. Ανέκαθεν δινόταν ιδιαίτερη έμφαση στην ομοψυχία και τη ζωή εν κοινότητι. Μία από τις πρώτες προσφωνήσεις των Χριστιανών ήταν απλά «αδελφοί». Η εκκλησία πρέπει να είναι η εικόνα του Θεϊκού προτύπου. Τρία πρόσωπα αλλά ένας Θεός. Αντιστοίχως, στην εκκλησία, οι πολλοί ενοποιούνται σε ένα σώμα. Αυτή είναι η κοινή κληρονομιά ολόκληρης της εκκλησίας· πιο εξέχουσα ήταν η θέση της στην ανατολική παράδοση, και ακόμη από αυτήν συγκροτείται, παρά όλα τα ιστορικά προβλήματα και μειονεκτήματα. Η πρώτη εκκλησία δεν ήταν μόνον θρησκευτική ένωση, ακόμη και τα μοναστήρια δεν ήταν μόνον κοινότητες λατρείας, αλλά και κοινότητες εργασίας, και το έργο τους αποσκοπούσε στην τόνωση των αποκαρδιωμένων τάξεων της κοινωνίας. Ο Αγ. Βασίλειος της Καισαρείας (ca. 330-379) ανησυχούσε βαθύτατα για το κοινωνικό έργο. Επέκρινε τους μοναχούς που περνούσαν όλη τους τη ζωή στην έρημο λέγοντας «τα ψάρια ζουν στο νερό και οι μοναχοί στην έρημο». Ίδρυσε μία νέα μοναστική κοινότητα (κοινοβιακή) η οποία εργαζόταν για να βοηθήσει στην ανοικοδόμηση της κοινωνίας. Ακόμη και ο Αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος εκτιμούσε και τασσόταν υπέρ του κοινοβιακού μοντέλου λέγοντας ότι το να έχει κανείς περιουσία είναι δικαιολογημένο μόνο όταν την χρησιμοποιεί σωστά. Η Εκκλησία δεν είναι μουσείο αγίων αλλά οίκος για τους έσχατους, τους ελαχίστους και τους απολωλότες, όπου μπορεί οποιοσδήποτε να χτυπήσει την πόρτα ζητώντας δικαιοσύνη και αδελφική αγάπη. Ο Fr Rozoumouisky της Μόσχας λέει «όπως το σώμα και η ψυχή είναι ένα, έτσι η εκκλησία και η πολιτεία βαδίζουν χέρι-χέρι».

Κατά το παρελθόν, στις Ορθόδοξες χώρες η εκκλησία και το κράτος συνήθως συνδέονταν στενά. Ο κόσμος πιστεύει ότι η εκκλησία είναι παγκόσμιος οργανισμός, αλλά ο Αγ. Ιγνάτιος λέει «η

τοπική κοινότητα είναι η εκκλησία». Η ζωή των Βυζαντινών αποτελούσε ένα ενιαίο σύνολο και δεν υπήρχε αυστηρή διαχωριστική γραμμή μεταξύ θρησκείας και κοσμικότητας. Η εκκλησία και η πολιτεία θεωρούνταν ενιαίος οργανισμός, καίτοι επρόκειτο για έναν οργανισμό με δύο διακριτά στοιχεία, δηλ. την ιεροσύνη και την αυτοκρατορική εξουσία· μεταξύ τους υπήρχε συμφωνία και αρμονία.

Διακοινοβουλευτική Συνέλευση Ορθοδοξίας (Δ.Σ.Ο.)

Η Διακοινοβουλευτική Συνέλευση Ορθοδοξίας είναι θρησκευτική συνέλευση, αλλά πολιτικής φύσεως, είναι η πράξις της θείας λειτουργίας μετά τη θεία λειτουργία. Η Δ.Σ.Ο. καλεί την Ορθόδοξη Εκκλησία να συμπαρασταθεί στην ανάγκη των καιρών. Η Δ.Σ.Ο. αποτελείται από μέλη Κοινοβουλίων που είναι Ορθόδοξοι Χριστιανοί από όλο τον κόσμο, και η έδρα της είναι στην Αθήνα.

Δύο είναι οι βασικοί πυλώνες: Ελλάδα και Ρωσία, χώρες με μακρά και γόνιμη Ορθόδοξη χριστιανική παράδοση. Οι στόχοι είναι ευγενείς, αλτρουιστικοί και ξεκάθαροι. Η Δ.Σ.Ο. εξάγει το ρόλο της Ορθόδοξης Χριστιανικής πίστης, τις αρχές και τον κεντρικό πυρήνα της διδασκαλίας της. Επιδίωξη της Δ.Σ.Ο. είναι να αναδείξει τις αρχές της ειρήνης, της ενότητας, της συνδιαλλαγής, της προσέγγισης, της κατανόησης, της ανεκτικότητας, του σεβασμού της προσωπικότητας και της διαφορετικότητας των άλλων ανθρώπων, της αδελφοσύνης και της φιλάλληλίας, και με αυτά τα εργαλεία η Δ.Σ.Ο. εργάζεται για έναν καλύτερο κόσμο. Η Δ.Σ.Ο. δεν είναι ούτε αφελής, ούτε ρομαντική, ούτε παράλογη. Η Δ.Σ.Ο. επιδιώκει την υπέρβαση τυχόν ακραίων εθνικιστικών, θρησκευτικών και ομολογιακών αντιπαλοτήτων, την προστασία της Ορθόδοξου Χριστιανικής πίστης, αλλά ταυτόχρονα η Δ.Σ.Ο. προσπαθεί να μεριμνά για τους ίδιους τους Χριστιανούς, να τους προστατεύει από διωγμούς, απελάσεις και αποκλεισμούς. Η Δ.Σ.Ο. μάχεται για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της θρησκευτικής ελευθερίας των ανθρώπων.

Προκειμένου να επιτύχει τους σκοπούς της, η Δ.Σ.Ο. έχει προβεί σε δεκάδες εκπροσωπήσεις, οι οποίες συνήθως κινούνται στις εξής γραμμές: ψηφίσματα, διακηρύξεις, συναντήσεις, επαφές, επισκέψεις, συνέδρια, δημοσιεύσεις, συνεργασίες με διεθνείς οργανισμούς, είναι μερικά από τα μέσα που έχει χρησιμοποιήσει ως τώρα η Δ.Σ.Ο..

Ίδρυση της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας

Αποσπάσματα από τη διακήρυξη του συνεδρίου που έγινε στη Χαλκιδική το 1993 με πρωτοβουλία της Βουλής των Ελλήνων με θέμα:

"Η Ορθοδοξία στη Νέα Ευρωπαϊκή Πραγματικότητα"

Οι αλλαγές που συντελούνταν στην Ανατολική και Δυτική Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης και της Συνθήκης του Μάαστριχτ, έπρεπε να κατανοηθούν και να εκφραστούν με νέους τρόπους και με ενιαίους πολιτικούς και πολιτιστικούς όρους. Αναλύοντας αυτές τις νέες πραγματικότητες, αναζητήθηκαν τρόποι με τους οποίους να μπορεί η Ευρωπαϊκή Ένωση να αποδείξει ότι έχει τη δυνατότητα να αξιοποιήσει την Ορθοδοξία ως μία άλλη πολιτιστική έκφραση. Άλλωστε, το θεσμικό πλαίσιο επί του οποίου η Ευρωπαϊκή Ένωση στηρίζει την ύπαρξή της, αφήνει ευρύτατα περιθώρια ώστε να καταγραφούν ποικίλες ιστορικού, θρησκευτικού και θεολογικού χαρακτήρα πολιτιστικές εκφράσεις.

Το Συνέδριο καλεί τους Ορθόδοξους λαούς ν' αξιοποιήσουν την ικανότητα της Ορθοδοξίας να υπερβαίνει τις όποιες τάσεις εθνικισμού και αυταρέσκειας και, δια της ενότητάς της και της οικουμενικότητάς της, να τονίσει την ιδιαίτερη ταυτότητα της Βαλκανικής και της Ανατολικής Ευρώπης στον πλουραλισμό του κοινού ευρωπαϊκού οίκου και ν' αναζητήσει τρόπους με τους οποίους θα συμβάλει στην οικοδόμηση και εδραίωση της ειρήνης και της δικαιοσύνης στη νέα Ευρώπη.

Το Συνέδριο, με βάση την Ορθόδοξη παράδοση για την υπέροχη αξία του ανθρώπινου προσώπου, προτείνει την διεύρυνση της συμβολής της Ορθοδοξίας στην αναζήτηση λύσεων πάνω στα προβλήματα τα οποία απασχολούν το σύγχρονο ευρωπαϊκό πολίτη (οικολογικό, κοινωνικά, ψυχικές αρρώστιες, ιδιαιτερότητες, ρατσισμός κ. λ. π.)

Ιδρυτική Πράξη της “Ευρωπαϊκής Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας”

Στο Άρθρο 3, σύμφωνα με εντολή του Συνεδρίου του 1993 στη Χαλκιδική της Ελλάδας που οργανώθηκε με πρωτοβουλία της Βουλής των Ελλήνων, το Νοέμβριο του 1994, συνήλθαν στο κτίριο του Ελληνικού Κοινοβουλίου οι εκπρόσωποι 20 Ευρωπαϊκών Κοινοβουλίων, οι οποίοι συνέταξαν και υπέγραψαν την Ιδρυτική Πράξη. Οι σκοποί του οργανισμού είναι οι ακόλουθοι:

α. Η καταγραφή και αξιολόγηση των συντελούμενων αλλαγών στην Ευρώπη.

β. Η ανάδειξη του ρόλου της Ορθοδοξίας, στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ως σημαντικής και αναγκαίας πολιτικής, πολιτιστικής και πνευματικής έκφρασης για τη διαμόρφωση της νέας Ευρωπαϊκής πραγματικότητας.

γ. Η συμβολή του οικουμενικού και ενωτικού πνεύματος της Ορθοδοξίας τόσο για την υπέρβαση των ακραίων εθνικιστικών, ομολογιακών και θρησκευτικών αντιθέσεων, όσο και για την εξεύρεση αποτελεσματικών μέσων προστασίας των εθνικών ή θρησκευτικών μειονοτήτων.

δ. Η συνεργασία με τους διεθνείς οργανισμούς τόσο για το σεβασμό του πολιτιστικού και θρησκευτικού χάρτη της Ευρώπης και την προστασία από κάθε προσηλυτισμό, όσο και για την αποτροπή φαινομένων ομολογιακού ή θρησκευτικού ανταγωνισμού ή δραστηριοτήτων, προσβολής της κοινωνικής ή πολιτικής ηθικής, τα οποία προκαλούν την θρησκευτική μισαλλοδοξία και τον εθνοφυλετικό φανατισμό στην Ευρώπη.

ε. Η υποστήριξη του ρόλου του Ορθόδοξου πολιτισμού ως ενωτικής δυνάμεως στην Ανατολική Ευρώπη και ως γέφυρας της Ευρώπης για τις σχέσεις της με τους άλλους πολιτισμούς.

στ. Η υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της θρησκευτικής ελευθερίας τόσο των Χριστιανών, όσο και των πιστών των άλλων θρησκειών στις Ευρωπαϊκές χώρες και σε ολόκληρο τον κόσμο με παρεμβάσεις στους διεθνείς οργανισμούς και στις τοπικές κρατικές αρχές.

ζ. Η πληρέστερη αξιοποίηση του ρόλου της Ελλάδας και της Ρωσίας αντίστοιχα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών για την ανάδειξη και επιβεβαίωση του σημαντικού ενωτικού ρόλου της Ορθοδοξίας.

η. Η ενθάρρυνση επαφών κοινοβουλευτικών, πολιτικών, εκκλησιαστικών, ακαδημαϊκών και πνευματικών προσωπικοτήτων ή θεσμών τόσο για την ανάπτυξη της Ορθόδοξης πολιτιστικής κληρονομιάς, όσο και για τη συμβολή της στον σύγχρονο παγκόσμιο διάλογο για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ειρηνική συνύπαρξη των λαών.

θ. Η πληρέστερη ενεργοποίηση της Ορθοδοξίας για την προώθηση λύσεων σε κρίσιμα προβλήματα της σύγχρονης Ευρωπαϊκής κοινωνίας και του οικολογικού περιβάλλοντος.

Τα επιτεύγματα της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας

Μέσω αντιπροσωπειών, ψηφισμάτων, διακηρύξεων, συναντήσεων, επαφών, επισκέψεων, συνεδρίων, δημοσιεύσεων, συνεργασιών με διεθνείς οργανισμούς μέχρι σήμερα.

Ιδρυτική Ολομέλεια | Ορμούλια, Χαλκιδική, Ελλάδα | 1993

"Η Ορθοδοξία στη Νέα Ευρωπαϊκή Πραγματικότητα"

1^η Ολομέλεια | Αθήνα, Ελλάδα | 1994

"Η Διακοινοβουλευτική Επιτροπή Ορθοδόξων βουλευτών των Κοινοβουλίων των Ευρωπαϊκών Κρατών και η αποστολή της στη νέα Ευρωπαϊκή πραγματικότητα"

2^η Ολομέλεια | Μόσχα, Ρωσία | 1995

"Η πολιτιστική και διαφωτιστική παράδοση της Ορθοδοξίας"

3^η Ολομέλεια | Σόφια, Βουλγαρία | 1996

"Η Κοινωνική διάσταση της Ορθοδοξίας"

4^η Ολομέλεια | Χαλκιδική, Ελλάδα | 1997

"Η Ορθοδοξία στα πλαίσια του ευρωπαϊκού πολιτισμού- ιστορία και μέλλον"

5^η Ολομέλεια | Βαρσοβία, Πολωνία | 1998

"Τα προβλήματα που δημιουργούν οι νεοφανείες αιρέσεις στις χώρες της Ε.Δ.Σ.Ο. και οι αποτελεσματικοί τρόποι αντιμετώπισής τους"

6^η Ολομέλεια | Μόσχα – Αγ. Πετρούπολη | 1999

"Τρόποι νομοθετικής προστασίας της παραδοσιακής οικογένειας ως διαχρονικής αξίας της κοινωνίας"

7^η Ολομέλεια | Ιερσόλυμα, Ισραήλ | 2000

"Τίνα λέγουσι οι άνθρωποι είναι τον υιόν του ανθρώπου; (Ματθ. 1στ' στιχ. 13), εν έτει 2000 μετά Χριστόν;"

8^η Ολομέλεια | Πάτμος, Ελλάδα | 2001

"Η συμβολή της Ορθόδοξης αντίληψης στην διευρυμένη Ευρωπαϊκή Ένωση"

9^η Ολομέλεια | Βουκουρέστι, Ρουμανία | 2002

"Παγκοσμιοποίηση και Ορθοδοξία"

ΒΙΟΗΘΙΚΗ ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

- Η Ορθόδοξη Χριστιανική παράδοση χαρακτηρίζεται από μια ανθρωπολογία –θεωρία δηλαδή περί ανθρώπου- ξεχωριστή, ιδιόμορφη και τόσο σημαντική αφού αντικρίζει τον κάθε άνθρωπο μόνο ως εικόνα του Θεού και αναγνωρίζει ως προορισμό του μόνο την ομοίωση και ένωση του ανθρώπου με το Θεό
- **Σεβασμός του χρόνου.** Πριν αποκτήσουμε την απαραίτητη γνώση σχετικά με αυτές τις διαδικασίες, δεν θα πρέπει να προχωρήσουμε σε εφαρμογές σχετικά με την ανθρώπινη κλωνοποίηση και την *in-vitro* μετατροπή του ανθρώπινου γενετικού υλικού.
- **Σεβασμός της θεϊκής δημιουργίας.** Η γνώση και η περιέργεια είναι τόσο ουσιαστικά και βαθειά συνδεδεμένες με τη φύση του ανθρώπου, ώστε υφίσταται ο ορατός κίνδυνος να μην αρκεσθούμε στη θεραπεία αλλά να προχωρήσουμε στη διόρθωση στοιχείων που θεωρούνται από ορισμένους ως «φυσικές ατέλειες». Συνέπεια αυτής της καταστάσεως μπορεί να είναι μαζί με τη θεραπεία των γονιδίων και η πρόκληση αθεράπευτων αλλοιώσεων στην ανθρώπινη κοινωνική συμπεριφορά, η οποία πιθανόν να οδηγήσει σε μεροληπτική στάση βάσει των γενετικών χαρακτηριστικών των ατόμων.
- **Σεβασμός της φυσικής ποικιλομορφίας, των «ατελειών» και των αναπηριών.** Η δυνατότητα να παρέμβουμε στην ποιότητα και να διαμορφώσουμε τα χαρακτηριστικά μας όχι μόνο για διαγνωστικούς, προληπτικούς ή θεραπευτικούς λόγους, ανοίγει τις πύλες στο ενδεχόμενο μιας κοινωνίας γενετικών διακρίσεων, ρατσισμού και ευγονικής, μιας κοινωνίας στην οποία θα έχουν θέση μόνο οι υγιείς και οι ισχυροί, οι συγκεκριμένων προδιαγραφών άνθρωποι. Οι κοινωνίες οφείλουν να αναγνωρίσουν

μεταξύ των προτεραιοτήτων τους όχι μόνο την έρευνα αλλά και την προστασία της ανθρώπινης ποικιλομορφίας και τη βελτίωση των συνθηκών των ατόμων που εμφανίζουν φυσικές ατέλειες ή αναπηρίες.

- **Σεβασμός της ανθρώπινης ζωής.** Κάθε πολιτική απόφαση ή νομοθετική ρύθμιση που αναφέρεται σε θέματα βιοϊατρικής, ιατρικής τεχνολογίας, βιοτεχνολογίας και γενετικής μηχανικής, πρέπει απαραίτητα να σέβεται το γεγονός ότι η κάθε ανθρώπινη ύπαρξη από την πρώτη της στιγμή μέχρι και την τελευταία της πνοή αποτελεί μοναδική, αναντικατάστατη και ανεπανάληπτη οντότητα, εκ φύσεως αυτεξούσια, ελεύθερη, στην ουσία και την προοπτική της ιερή και υπερβατική· ότι αποτελεί μια κοινωνική μονάδα με δικαιώματα και υποχρεώσεις.
- Οι νέες γνώσεις θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν μόνον επ' αγαθώ της ανθρωπότητας και όχι ως μέσα εμπλουτισμού του οπλοστασίου. Η ανάγκη αναλήψεως εκστρατείας, με σκοπό να απαγορευθούν τα «βιολογικά όπλα» πρέπει να καταστεί κοινή συνείδηση.

10^η Ολομέλεια | Βίλνιους, Λιθουανία | 2003

“Πόλεμος-Φτώχεια. Η Ορθόδοξη άποψη”

- Εκφράζει την ανησυχία της για την επιδείνωση της κατάστασης στα Παλαιστινιακά και Ισραηλινά εδάφη, και για τις συνέπειες που συνεπάγεται αυτή η επιδείνωση για τους λαούς της Παλαιστίνης και του Ισραήλ.
- Καταδικάζει την τακτική της αμοιβαίας εκδίκησης.
- Καταδικάζει τον περιορισμό των μετακινήσεων των νόμιμα εκλεγμένων πολιτικών αρχηγών.
- Υποστηρίζει την αποστολή μιας διεθνούς δύναμης παρατηρητών στα Παλαιστινιακά και Ισραηλινά εδάφη, με σκοπό την παρεμπόδιση περαιτέρω αιματοχυσίας.
- Καλεί και τις δυο πλευρές να υποστηρίξουν την ειρηνευτική διαδικασία και να αγωνιστούν με συνέπεια για τη δίκαιη επίλυση του Παλαιστινιακού και Ισραηλινού προβλήματος, επί τη βάση των ισχυόντων ψηφισμάτων των Ηνωμένων Εθνών.

11^η Ολομέλεια | Κίεβο, Ουκρανία | 2004

"Ασφάλεια με ελευθερία"

- Η Δ.Σ.Ο. προθυμοποιήθηκε να συμβάλει με δική της αντιπροσωπεία, για την ανάσχεση της κατάστασης στα Παλαιστινιακά και Ισραηλινά εδάφη.
- Η Δ.Σ.Ο. εκφράζει τη βαθιά ανησυχία της για τα γεγονότα που συνέβησαν στο Κόσοβο και στο Μετόχι, τα οποία αποτελούν παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δηλώνει ότι η ειρήνη στην αυτόνομη περιοχή του Κοσόβου και του Μετοχίου τίθεται διαρκώς υπό απειλή.
- Η Δ.Σ.Ο. καταδικάζει την οποιαδήποτε μορφή γενοκτονίας και δίωξης ανθρώπων, ανεξάρτητα από την εθνική τους καταγωγή και θρησκεία, την καταστροφή των ναών που ανήκουν σε διάφορες θρησκείες και των πολιτισμικών αξιών.
- Η Δ.Σ.Ο. καλεί το Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ, την UNESCO και το Συμβούλιο Ευρώπης να αποστείλουν εκπροσώπους τους για την διευκρίνιση της κατάστασης και για τη δίκαιη και ανθρωπιστική λύση της διαμάχης στο κέντρο της Ευρώπης.

12^η Ολομέλεια | Γενεύη, Ελβετία | 2005

"Ο Χριστιανισμός μπροστά στις προκλήσεις της σύγχρονης εποχής"

- Επιβεβαιώνει την ανάγκη για την ειρηνική διευθέτηση του Παλαιστινιακού ζητήματος σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο.
- Ζητά από το Ισραήλ να σταματήσει τις ενέργειες εποικισμού και την κατασκευή του τείχους στα κατεχόμενα Παλαιστινιακά εδάφη, συμπεριλαμβανομένης της ανατολικής Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με τις νομικές της υποχρεώσεις βάσει του διεθνούς δικαίου, συμπεριλαμβανομένου του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου, όπως αναφέρεται στη Συμβουλευτική Γνώμη της 9^{ης} Ιουλίου 2004 του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, και σύμφωνα με τα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας και της Γενικής Συνέλευσης.

- Απαιτεί το Ισραήλ να εξασφαλίσει την ελευθερία πρόσβασης στους Άγιους Τόπους μέσα στα κατεχόμενα Παλαιστινιακά εδάφη, συμπεριλαμβανομένης της ανατολικής Ιερουσαλήμ και της Βηθλεέμ, και να σεβαστεί το δικαίωμα λατρείας όλων των Παλαιστινίων χωρίς περιορισμούς.
- Βεβαιώνει την ανάγκη για πλήρη απόσυρση από τη Γάζα, συμπεριλαμβανομένου του περάσματος προς και από τη Λωρίδα της Γάζας.
- Η περίοδος από τον Ιούνιο του 2004 ως το Μάιο του 2005 μπορεί να χαρακτηριστεί ως έτος κατά το οποίο η Διακοινοβουλευτική Συνέλευση Ορθοδοξίας (Δ.Σ.Ο.) ανέπτυξε σημαντική δραστηριότητα. Οι αποφάσεις τις οποίες έλαβε η Γενική Συνέλευση του 2004 στο Κίεβο της Ουκρανίας και στη συνέχεια εφήρμοσε η Διεθνής Γραμματεία της Δ.Σ.Ο. χαρακτηρίζονται ως ουσιώδεις και με σημαντικό πολιτικό βάρος. Αποφάσεις οι οποίες συμβάλλουν στην προώθηση της Ορθόδοξης Παράδοσης, καθώς και στη συνεργασία και αμοιβαία κατανόηση με λαούς και θρησκείες. Επί παραδείγματι, η συνεργασία με την P.U.I.C. (Κοινοβουλευτική Ένωση των κρατών-μελών του Οργανισμού Ισλαμικής Συνεργασίας) και η επίσκεψη του Γραμματέως της κ. IBRAHIM AHMED AUF στην Αθήνα, στην έδρα της Διεθνούς Γραμματείας της Δ.Σ.Ο.
- Διεθνές Πολιτικό Συνέδριο “Έθνος, Θρησκείες – Ορθοδοξία και τα νέα Ευρωπαϊκά δεδομένα” (Αθήνα, 17-19 Απριλίου 2005). Ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. ΚΑΡΟΛΟΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ τόνισε “...Στην αυγή της νέας χιλιετηρίδας, ο κόσμος μας μοιάζει εξαιρετικά περίπλοκος. Ακόμη και τα πλέον παραδοσιακά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης ζωής ανατρέπονται ή αλλάζουν με πολύ γρήγορους ρυθμούς. Η παιδική ηλικία, η εφηβεία, η μητρότητα, η πατρότητα, η οικογένεια, η εργασία, η καταξίωση, η συνταξιοδότηση, ακόμα και ο ίδιος ο θάνατος, αποκτούν νέο περιεχόμενο.... Στη σύγχρονη Ευρώπη, η Ορθόδοξη Εκκλησία καλείται να καταθέσει τη γενναιότητα του μηνύματος του Ευαγγελίου: δηλαδή, την ανεκτικότητα και τη στηλίτευση κάθε μορφής φανατισμού. Η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι σε θέση να εμπλουτίσει την Ευρωπαϊκή θεώρηση του κόσμου, με την εμπειρία της στο σεβασμό του άλλου...”

"Η συμβολή του Ορθόδοξου πολιτισμού στην οικοδόμηση της Νέας Ευρώπης"

- Θεωρούμε απαραίτητο να δηλώσουμε ότι ο ευρωπαϊκός πολιτισμός αποτελεί κτήμα όλης της ανθρωπότητας, και ο σύγχρονος κόσμος στηρίζεται πάνω στις αξίες και τις αρχές του, στη διαμόρφωση των οποίων σε σημαντικό βαθμό έχει συμβάλει ο ορθόδοξος χριστιανισμός, οι αξίες του οποίου αναδεικνυόμενες σήμερα μπορούν ουσιαστικά να συμβάλουν στην αποτροπή της επικράτησης ενός μαζικού δήθεν πολιτισμικού μορφώματος, το οποίο αρνείται τις παραδοσιακές αξίες της οικογένειας, της θρησκείας και του πολιτισμού στο σύνολό του.
- Καλούμε τα Κοινοβούλια και τις κατά τόπους Ορθόδοξες εκκλησίες να συνεργαστούν στενά για την ενδυνάμωση της επιρροής της πνευματικής εμπειρίας της Ορθοδοξίας στην κοινωνική, δημόσια, πνευματική και πολιτισμική ζωή, στην επιστροφή στις χριστιανικές αξίες στη ζωή της κοινωνίας.
- Η Δ.Σ.Ο. δηλώνει την αντίθεσή της για την περιφρονητική και χλευαστική στάση προς τα θρησκευτικά ιερά, η οποία οδηγεί στην αύξηση του εξτρεμισμού και του φανατισμού.
- Ενεργός συμμετοχή της Δ.Σ.Ο. στα διεθνή πολιτικά, θρησκευτικά και πολιτιστικά φόρουμ, τους διεθνείς οργανισμούς και ενώσεις, καθώς και στη διμερή συνεργασία με τις πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές οργανώσεις και ενώσεις, με σκοπό την ανάδειξη των μακραίωνων πολιτισμικών και πνευματικών θεμελίων της Ορθοδοξίας, οι οποίες έχουν διαμορφώσει τις αξίες και τον τρόπο ζωής πολλών λαών και κρατών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, καθώς και της πολυάριθμης διασποράς τους στη Δύση.
- Ετοιμότητα να συμβάλει στην προώθηση και προστασία των αστικών, πολιτικών, οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών των Χριστιανικών κοινοτήτων, των εκκλησιών τους και των θρησκευτικών, πολιτικών και κοινοβουλευτικών ηγετών τους, ιδιαίτερα τους Ορθόδοξους, στη Μέση Ανατολή και Αφρική, με σκοπό να ενθαρρύνει την μακρόχρονη παρουσία τους εκεί, και να προωθήσει το ρόλο τους ως φορέα διαλόγου των πολιτισμών και των αξιών με το Ισλάμ και τους Μουσουλμάνους.

Ο Διαθρησκευτικός διάλογος ως παράγοντας ειρηνικών και δίκαιων σχέσεων μεταξύ των λαών

- Αποκατάσταση και επαναπατρισμός των θρησκευτικών και πολιτιστικών θησαυρών της Κυπριακής Δημοκρατίας.
- Καλεί ιδιαίτερα την Τουρκία να επιδείξει το δέοντα σεβασμό σε αυτό το ανεκτίμητο τμήμα του παγκόσμιου πολιτισμού και να συνεργαστεί για την αποκατάστασή του χωρίς πολιτικές σκοπιμότητες.
- Υποστηρίζει την ταχύτερη δυνατή εξεύρεση συμφωνημένης, δίκαιης και λειτουργικής λύσης στο Κυπριακό πρόβλημα, με τη μορφή της διζωνικής, δικαιοδικής ομοσπονδίας, στη βάση των σχετικών ψηφισμάτων του ΟΗΕ και του κοινοτικού κεκτημένου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που θα λαμβάνει υπόψη τις νόμιμες ανησυχίες και τα νόμιμα δικαιώματα όλων των Κυπρίων.

15^η Ολομέλεια | Ρόδος, Ελλάδα | 2008

“Η κρίση του παγκοσμίου αξιακού συστήματος ως πρόκληση για τη Χριστιανική ορθοδοξία”

Ο Χριστιανισμός, η Ορθοδοξία, αποτέλεσαν για πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια το στέρεο θεμέλιο πάνω στο οποίο δομήθηκε επιτυχώς το Ευρωπαϊκό και, στη συνέχεια, το παγκόσμιο αξιακό σύστημα, ως θεμέλιο του πολιτισμένου, όπως αποκαλείται, κόσμου. Με βάση αυτό, κατά τη διάρκεια του 20^{ου} αιώνα, οι κοινωνίες κατόρθωσαν να κάνουν μεγάλα άλματα προόδου, να συμβιώσουν αρμονικά και εν τέλει να εξαλείψουν τις αιτίες ενός νέου παγκοσμίου πολέμου, εδώ και 60 ολόκληρα χρόνια.

- Ανάγκη να συμβάλει η Ορθοδοξία πιο δυναμικά στη διατήρηση εκείνων των στοιχείων του πολιτισμού της πάνω στα οποία βασίσθηκε η δισχιλιόχρονη πορεία της ανθρωπότητας, αλλά και να αναδείξει νέα, βασισμένα πάντα στην Πατερική της Παράδοση, όπως η προβολή και περαιτέρω ανάδειξη της έννοιας της «κατ’ εικόνα Θεού δημιουργίας του ανθρώπου», που προβάλλει τη μοναδική και ανεπανάληπτη αξία της ανθρώπινης ύπαρξης.

- Ανάγκη περαιτέρω προώθησης των προοδευτικών Ορθοδόξων πνευματικών αξιών, προκειμένου να συμβάλουν στην αλλαγή προτύπων που διαμόρφωσε η σύγχρονη πραγματικότητα, όπως ο καταναλωτισμός, η απόκτηση πλούτου χωρίς ηθικούς φραγμούς, η κερδοσκοπία, στοιχεία τα οποία συμβάλλουν στην καλλιέργεια χαμηλών ηθικών προτύπων, περιορίζοντας την ηθική βάση του πολιτισμού, που έχει διαμορφωθεί από τον Χριστιανισμό και την Ορθοδοξία.
- Να πραγματοποιηθεί η περαιτέρω ενδυνάμωση της διασύνδεσης της θρησκείας με τον πολιτισμό, ο οποίος εμπεριέχει πανανθρώπινες ηθικές αξίες, που μπορούν να αποτελέσουν την ιδεολογική βάση για την ενότητα των ανθρώπων.
- Να καλλιεργηθεί ο διαθρησκευτικός διάλογος, σημαντικό στοιχείο για την ανάπτυξη της κοινωνίας των πολιτών και για την υπέρβαση των διεθνών συρράξεων.
- Να παρασχεθούν εγγυήσεις για το ανεπίτρεπτο της παραβίασης των νομίμων δικαιωμάτων των θρησκευτικών μειονοτήτων.
- Πρέπει να αναπτυχθούν πολιτικές αναφορικά με τη θρησκεία και τις σχέσεις κράτους-εκκλησίας σε κάθε χώρα, εντός πολιτισμένου πεδίου δικαίου.
- Με σκοπό την επίλυση αυτών των προβλημάτων, θεωρούμε απαραίτητο να αξιοποιηθούν οι δυνατότητες των μέσων μαζικής ενημέρωσης σε κάθε επιμέρους χώρα, αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο.

17^η Ολομέλεια | Ερεβάν, Αρμενία |2010

“Η συνεισφορά της Ορθοδοξίας στο γίνεσθαι και την ανάπτυξη της κρατικής υποστάσεως των χωρών της ανατολικής Χριστιανικής παράδοσης”

- Το θέμα της παρούσης Συνελεύσεως δεν επελέγη τυχαία. Η επιλογή βασίστηκε στην επίγνωση ότι οι πολιτικές αντιλήψεις των χωρών του σύγχρονου κόσμου απομακρύνονται όλο και πιο πολύ από τις καθιερωμένες σχέσεις μεταξύ Κράτους και Εκκλησίας, από τις παραδοσιακές, πνευματικές και πολιτιστικές αξίες που διαμόρφωσαν τον πολιτισμό μας πάνω σε χριστιανικά θεμέλια. Οι οπαδοί των παραδοσιακών, κατά κύριο λόγο, Χριστιανικών αξιών, θεωρούν το Κράτος ως ένα θεσμό, ο οποίος δεν φέρει

μόνο την ευθύνη για τη στρατιωτικο-πολιτική ασφάλεια και την κοινωνική ευημερία της κοινωνίας, αλλά και για την κυρίαρχη άποψη περί ηθικής, για την ευδαιμονία της οικογένειας και για την υψηλή πνευματικότητα του λαού. Εκκινώντας απ' αυτό, θεωρούν την Εκκλησία συνεργό του Κράτους, αναπόσπαστο και σημαντικό μέρος της κοινωνίας που αποτελεί το πνευματικό και ηθικό της έρεισμα.

- Σε χώρες όπου οι Ορθόδοξοι αποτελούν μειονότητα, ιδιαίτερα στη Μέση Ανατολή, αναγνωρίζεται ο κίνδυνος διολίσθησης του Κράτους σε πολιτική προστατευτισμού της κυρίαρχης θρησκευτικής ομολογίας και μη σεβασμού των άλλων θρησκευτικών και πολιτισμικών ιδιαιτεροτήτων, που οδηγούν σε παραβιάσεις των θεμελιωδών αστικών και πολιτικών δικαιωμάτων. Τέτοιου είδους πράξεις, όπου Χριστιανοί υφίστανται ποικίλων ειδών εκμετάλλευση, βιαιότητες, εκτοπισμούς και δολοφονίες, δεν μπορεί να είναι ανεκτές. Σ' αυτές και άλλες περιπτώσεις, το Κράτος οφείλει να προασπίζεται απαρέγκλιτα τις αρχές της ανεξιθρησκείας, να σέβεται τις κοινωνικές αξίες των ανθρώπων, καθώς και τα αστικά, πολιτικά και πολιτισμικά τους δικαιώματα στα πλαίσια μιας λειτουργικής δημοκρατίας.

18^η Ολομέλεια | Παρίσι, Γαλλία | 2011

“Οι θρησκευτικές αξίες στον κόσμο της οικονομικής κρίσης”

- Οι θρησκευτικές αξίες, διαμέσου των αιώνων, αποτέλεσαν ισχυρή βάση πάνω στην οποία δομήθηκε η ανθρώπινη σκέψη και ηθική. Οι ίδιες μπορούν ακόμα και σήμερα να αποτελέσουν το σημείο αναζήτησης σταθερών για την υπέρβαση της οικονομικής κρίσης και τη θέσπιση κανόνων κοινωνικής συμπεριφοράς, αλληλεγγύης και εταιρικής ευθύνης στη διαχείριση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων.
- Καταδικάζει σθεναρά κάθε είδος βίας κατά Χριστιανών και άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων, καθώς και κάθε είδος διακρίσεων και μισαλλοδοξίας, που βασίζεται στη θρησκεία και τις πεποιθήσεις εναντίον πιστών, ατόμων που έχουν αλλάξει θρήσκευμα και μη πιστών· τονίζει και πάλι ότι το δικαίωμα της ελευθερίας σκέψης, συνείδησης και

θρησκείας αποτελεί θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα. Εκφράζει σοβαρές ανησυχίες για την κατάχρηση της θρησκείας από δράστες τρομοκρατικών ενεργειών σε διάφορες περιοχές του κόσμου. Καταδικάζει την εκμετάλλευση της θρησκείας σε διάφορες πολιτικές συγκρούσεις. Επαναλαμβάνει τη στήριξή του σε όλες τις πρωτοβουλίες με στόχο την προώθηση του διαλόγου και του αμοιβαίου σεβασμού μεταξύ θρησκευτικών και λοιπών κοινοτήτων· καλεί όλες τις θρησκευτικές αρχές να προωθήσουν την ανοχή και να αναλάβουν πρωτοβουλίες κατά του βίαιου και χαρακτηριζόμενου από το μίσος εξτρεμιστικού ριζοσπαστισμού.

19^η Ολομέλεια | Πράγα | 2012

“Προκλήσεις δημοκρατίας σε περιόδους παγκόσμιας οικονομικής κρίσης”

- Αυτή η κυρίαρχη άποψη της εποχής μας, η οποία εκφράζεται στο όνομα των αγορών και της αναμενόμενης οικονομικής ευμάρειας, στερεί τη Δημοκρατία και τους θεσμούς της από το αναγκαίο οξυγόνο και οδηγεί την κοινωνία με μαθηματική ακρίβεια σε άτακτες υποχωρήσεις και συμπίεσεις δημοκρατικών αρχών, οι οποίες κατακτήθηκαν διαχρονικά από την ανθρωπότητα με ανάλογες θυσίες και απέβησαν οι σταθερές του κοινοβουλευτισμού και της συμμετοχικής διακυβέρνησης.
- Ο πολιτικός κόσμος θα πρέπει να αναλάβει καθαρά και ενώπιον των λαών της γης, τις ευθύνες που του αναλογούν για την αδυναμία του να σταματήσει τον φονταμενταλισμό των αγορών και τον αχαλίνωτο καπιταλισμό που οδήγησε στην οικονομική κατάρρευση. Οι πανίσχυρες και πρωτόγνωρες μορφές ιδιωτικής εξουσίας που έχουν δημιουργηθεί μακριά από τα φώτα των κοινωνικών και δημοκρατικών ελέγχων, αναιρούν εν τέλει την λαϊκή κυριαρχία, υποσκάπτοντας τα δημοκρατικά της θεμέλια και αποδομούν τον πυρήνα της σύγχρονης δημοκρατίας, δηλαδή τον ουσιαστικό ρόλο της συμμετοχής των πολιτών στη λήψη των κρατικών αποφάσεων. Ο πολιτικός κόσμος θα πρέπει, εδώ και τώρα, να αναλάβει την υπεράσπιση της αυτονομίας της πολιτικής και την υπεράσπιση της πολιτικής δημοκρατίας, όπως και την αποκατάσταση της αξιοπιστίας και του κύρους των αντιπροσωπευτικών θεσμών, προκειμένου να επανέλθει στο κέντρο της πολιτικής ζωής το «κοινοβούλιο»

Η ιδρυτική διακήρυξη και το άρθρο 3 της Δ.Σ.Ο. έχουν εκπληρωθεί, καθώς αυτό που ξεκίνησε με τη μορφή σταγόνων έχει πλέον γίνει ωκεανός, όπως ήταν το όνειρο της εξάπλωσης από την Ευρώπη προς τον υπόλοιπο κόσμο.

Περαιτέρω

- Από τα κείμενα, τα βιβλία, τις αίθουσες, στην πράξη. Η Δ.Σ.Ο. μπορεί να υψώσει τη φωνή της προς τις κατάλληλες Αρχές όπως επιβάλλουν οι ανάγκες των καιρών, αλλά πρέπει να **προχωρήσει σε περαιτέρω** σχέδια ώστε η δράση της να είναι πιο αποτελεσματική
- Η Ορθοδοξία ως τρόπος ζωής εύκολα κηρύσσεται, αλλά είναι δύσκολο να γίνει πράξη. Ο Ορθόδοξος τρόπος ζωής, επομένως, θα πρέπει να είναι ένας τρόπος ζωής με κατεύθυνση το Χριστό. Όπως είπε ο Αρχιεπίσκοπος Ρομέρο, “Είστε το μικρόφωνο του Θεού”, δεν χρειάζεται να κηρύττουμε, **οι πράξεις μας** μπορούν να ακουστούν δυνατότερα από τις λέξεις. Εάν αυτό το πράττει κάθε Χριστιανός, τότε ο κόσμος θα είναι καλύτερος. Αυτό, λοιπόν, πρέπει να το κάνουν γνωστό με σαφήνεια οι δραστηριότητες της Δ.Σ.Ο.
- Ενωμένοι στεκόμαστε όρθιοι, διχασμένοι πέφτουμε. Έχουμε Έναν Θεό, Μία Πίστη και Ένα Βάπτισμα, αλλά χωριζόμαστε με βάση τη χώρα, την κοινωνική τάξη, την πίστη μας. Στις Πράξεις δ’ 32 διαβάζουμε «του δε πλήθους των πιστευσάντων ην η καρδιά και η ψυχή μία». **Αυτή η ενότητα πρέπει να ανακτηθεί** ανάμεσα στις Ορθόδοξες εκκλησίες, στη συνέχεια τη ρωμαιοκαθολική και την προτεσταντική, και αργότερα μεταξύ θρησκειών, έτσι ώστε να μην κυριαρχεί στον κόσμο ο ρατσισμός και ο φανατισμός.
- Ό,τι δεν συμβαίνει σε τοπικό επίπεδο δεν συμβαίνει σε υψηλότερα επίπεδα. Επομένως, μόνον όταν το μήνυμα και η γεύση δίνονται στην ίδια τη ρίζα μπορεί να αναπτυχθεί σωστά το δέντρο.
- Διακρίνοντας τα σημεία των καιρών, πρέπει να προσεγγίσουμε τη σύγχρονη εποχή από **ανθρωπιστική σκοπιά**. Η κοινωνική δικαιοσύνη πρέπει να υπερβαίνει τη φιλανθρωπία, τιμώντας τον άνθρωπο ως πρόσωπο, καθώς όλοι είμαστε ένα ενώπιον του Θεού.
- Το Προοίμιο του Καταστατικού της UNESCO δηλώνει ότι “καθώς οι πόλεμοι ξεκινούν στο μυαλό των ανθρώπων, είναι το μυαλό των ανθρώπων που πρέπει να δημιουργήσει την προστασία της ειρήνης”. Ως εκ τούτου, πρέπει να υπάρχει μία **ψυχολογική προσέγγιση**.

- **Να ‘ξεμάθουμε’** –“κανείς δεν γεννιέται μισώντας ένα άλλο άτομο λόγω του χρώματος του δέρματός του ή λόγω της προέλευσής του ή της θρησκείας του. Οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν να μισούν, και εφ’ όσον μπορούν να μάθουν να μισούν, μπορούν να μάθουν να αγαπούν, επειδή η αγάπη έρχεται πολύ πιο φυσικά στην ανθρώπινη καρδιά” Νέλσον Μαντέλα

Συμπέρασμα

“Και ζητήσατε ειρήνην της γης, εις ην απώκισα υμάς εκεί, και προσεύξασθε περί αυτών προς Κύριον, ότι εν ειρήνη αυτής έσται ειρήνη υμίν” Ιερεμίας 29:7. Η Ορθόδοξη πίστη και παράδοση έχει πολλά να κάνει στο σύγχρονο κόσμο, οι μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας εφήρμοσαν και μας παρέδωσαν μια σπουδαία παράδοση και έναν ηθικό βίο. Αν μπορέσουμε να ακολουθήσουμε έστω ένα μέρος, θα βοηθήσουμε να γίνει ο κόσμος αυτός ένα καλύτερο μέρος με ειρήνη και αρμονία. Η Διακοινοβουλευτική Συνέλευση Ορθοδοξίας αγωνίζεται εδώ και δύο δεκαετίες για την άνοδο της πίστης των Ορθοδόξων, οργανώνοντας συνελεύσεις, σεμινάρια, συναντήσεις με διεθνείς φορείς, συζητήσεις, αποστολές και πολλά άλλα προκειμένου να βοηθήσει την κοινωνία να προχωρήσει με ομοψυχία και καθολική αδελφосύνη. Προσπαθεί όμως περισσότερο να αποδείξει ότι προάγει την ειρήνη και την αρμονία με τη θρησκευτική χροιά της, αλλά χωρίς προκαταλήψεις. Καλεί όλους να εργαστούν σε ανθρωπιστικό πνεύμα, χωρίς να κοιτούν την εθνική καταγωγή, το χρώμα, τη θρησκεία, γιατί όλοι είμαστε φτιαγμένοι «Κατ’ εικόναν και καθ’ ομοίωσιν Θεού».

Βιβλιογραφία

- Clapsis, Emmanuel. Orthodoxy in conversation. Γενεύη: εκδ. WCC, 2000
- Meyendorff, John. Living tradition. Νέα Υόρκη: Σεμινάριο Αγ. Βλαδίμηρου, 1978
- Meyendorff, John. Witness to the world. Νέα Υόρκη: Σεμινάριο Αγ. Βλαδίμηρου, 1987
- Stephonous, Eusebius. Belief and practice in the orthodox church. Νέα Υόρκη: Minos publication company, 1965
- Ware, Timothy. The Orthodox church. Νέα Υόρκη: Penguin Books, 1993

- Williams, Esther. The mind of the Orthodox church. Λεβαδειά, Ελλάς: Ιερά Μονή Γενεθλίου της Θεοτόκου, 2005.
- <http://www.eiao.org.gr>
- [http:// en.wikipedia.org/wiki](http://en.wikipedia.org/wiki).